

*DICCIONARIO
GRIEGO-ESPAÑOL*

II d.C.

Herodianus grammaticus (Hdn.)

Egenolff, P., «Zu Herodianos Technikos», *JKPh* 149, 1894, pp. 337-345.

Schem. = *Schematismi Homerici*.

Egenolff 1894.pdf

ZU HERODIANOS TECHNIKOS.

Der codex miscellaneus Darmstadinus 2773, den ich dank der beralität des groszh. hessischen ministeriums und der verehrlichen irection der groszh. hofbibliothek zu Darmstadt in Mannheim be-utzen konnte, enthält auf fol. 81^r — fol. 84^v Ἀπίωνος γλῶσσαι Ὀμηρικαί, welche nach dem ἀπόγραφον von FXWerfer hinter dem turzschen etymologicum Gudianum s. 601 — 610 veröffentlicht sind. nmittelbar an diese excerpte schlieszt sich in der hs. fol. 84^v — fol. 87^r lgendes stück an: ἐκ τῶν Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ σχηματισμῶν Ὀμηρι-ῶν κατὰ στοιχεῖον, dh. bruchstücke aus einem angeblich von Hero-ianos stammenden werke, welches die erklärung Homerischer wort-ormen zum gegenstand hatte. am rande steht von anderer hand: Ex Herodiano.

Die lemmata der einzelnen artikel dieses fragmentes zählt Sturz i der praef. zum etym. Gud. s. VI f. nicht ganz correct auf. die rtikel selbst aber hat der hg. ebenfalls nach einer abschrift Werfers unter die hinter dem etym. Gud. s. 689 ff. stehenden 'annotationes d Etymologicon Magnum' so zerstreut, dasz man sie kaum wieder usammensuchen kann. man kennt diese stücke bisher nur aus dieser uelle; doch kommen sie auch in andern hss. vor, zb. im codex Ba-occianus 119 (chart. saec. XV, s. Coxe catal. s. 198) fol. 133 — 138. hier folgen fol. 138 ff. die excerpte aus Apions Homerglossar auf ie σχηματισμοί. auch noch in andern manuscripten sind beide aus-üge vereinigt; diese hss. hier aufzuzählen erscheint überflüssig. von les Apion Homerglossen soll hier nicht die rede sein: vgl. darüber lBaumert in der Königsberger diss. vom j. 1886 'Apionis quae ad lomerum pertinent fragmenta' s. 12 ff. und AKopp im rhein. mus. lLI (1887) s. 118 ff. von den σχηματισμοί Ὀμηρικοί hat AKopp in liesen jahrb. 1886 s. 253 ff. (= 'beiträge zur griechischen excerpten-itteratur', Berlin 1887, s. 126 ff.) die vermutung (denn mehr ist es icht) ausgesprochen, dasz 'das werkchen eine aus verschiedenen echten werken des Herodian geschöpfte, alphabetisch geordnete aus-ahl von schwierign entwicklungen Homerischer wortformen' sei. s gebührt somit Kopp jedenfalls das verdienst die aufmerksamkeit der fachgenossen wiederum auf diese und ähnliche bruchstücke hin-elenkt zu haben. er behauptet, dasz in allen diesen trümmern noch manches Herodianfragment enthalten sei, das der aufmerksamkeit von Lentz entgangen ist. und in der that wird überhaupt heute wohl niemand mehr das urteil unterschreiben wollen, welches EHiller am schlusse seiner anzeige von 'Herodiani technici reliquiae ed. ALentz' in diesen jahrb. 1871 s. 629 fällte: 'im ganzen musz seine (Lentz) leistung als abschlieszend gelten.' vielmehr darf man jetzt, ohne den groszen verdiensten von Lentz um Herodian zu nahe zu treten, getrost behaupten, dasz die samlung der fragmente des groszen

HERODIANUS

ed. EGENOLFF

42. Ἐρηρέδαται· ἐρείδω ἐρείσω ἤρεικα ὁ κοινός παρακεί-
μενος· ὁ Ἀττικός ἐρήρικα ἐρήρικαι ἐρήρισται, καὶ Ἰωνικῶς ἐρηρί-
σεται ὠφειλε(ν)· ἀλλὰ διὰ τὸ πάθος τοῦ εἰς πρὸς τὸ δ, καὶ ἄλλως
ὅτι τοῦ ἔνεστώτος ἦν, τροπὴ γίνεται τοῦ εἰς πρὸς τὸ δ καὶ τοῦ ι
δι' εὐφωνίαν πρὸς τὸ εἰς:

43. Ἐρράδαται· ῥάζω ῥάσω ἔρρακα, ὡς τὸ μιάζω μιάσω
αεμίακα, πιάζω πιάσω πεπίακα, κεκοπίακα, τέτακα, ἱλακα, πεπέ-
τακα, ἀπὸ τοῦ κοπιάζω τάζω ἱλάζω πετάζω (so hat die hs. deut-
lich, nicht πετάσω)· ὁ μέσος ἔρραδα διὰ τὸ ζ· ἔρρασαι ὁ παθη-
τικός· τὸ τρίτον ἔρρασαι καὶ Ἰακῶς ἔρράδαται:

44. Εἰδώς, ἀπὸ τοῦ εἰδηκώς, ὡς ἐστώς ἀπὸ τοῦ ἐστηκώς·
οὕτω καὶ τὸ κεχαρηότες (so hat die hs. fol. 86^r oben ganz deut-
lich) καὶ τετιηότες (τετιότες cod.) κατὰ συγκοπὴν· χαρῶ τιῶ
κεχάρηκα τετήκα κεχαρηκώς τετιηκώς καὶ ἀποβολὴ τοῦ κ κεχα-
ρηώς καὶ τετιηώς (τετιώς cod.):

45. Ἐψνοχόει· τὸ θέμα οἰνοχοῶ (so)· ὠνοχόουν καὶ
εψνοχόουν:

46. Ἐσματο (ἔσματο cod.)· ἔω ἔσω, ὅθεν τὸ ἔσμα καὶ τὸ
αυφίσμα καὶ ἔσθος καὶ ἐσθής, τραπέντος τοῦ πνεύματος διὰ τὸ θ.
ὁ μέσος ἀόριστος ἐσάμην· ἔσματο ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον:

47. Ἐμμορε (oder ἔμμορα): über dem worte steht das zeichen
(—), wodurch auf den rand verwiesen wird, wo das gleiche zeichen
und ζήτει steht.

48. Ἐοργε (oder ἔοργα) (darüber steht das zeichen :, wo-
durch wohl auch auf den rand verwiesen werden soll, der aber kein
entsprechendes zeichen bietet). dann folgt ἔρρεχα ἔργω ἔοργα
(über ἔρρεχα scheint ebenfalls das zeichen : zu stehen; nach ἔοργα
steht nicht, wie nach den übrigen artikeln :, sondern ein punkt
oben).

49. Ἐτρήγορθα, ἀπὸ τοῦ ἐτρήγορα πλεονασμῷ:

50. Ἐπλευ· ἐπελόμην (πέλου καὶ Δωρικῶς ἔπλευ:

51. Ἐλπεαι ὡς πέλεαι Ἰωνικῶς: (über πέλεαι wird durch :
auf den rand verwiesen, wo dasselbe zeichen und κέλεαι : steht).

52. Ἐσσο (ἔσσο cod.), ἐνεδεδυσσ· ἔω ἔσω ἦκα· ἔμαι ἔμην
ὑπερσυντέλικος· ἔσο καὶ διπλασμῷ ἔσσο:

53. Ἐπώρουσα· ὄρω (oder ὀρῶ) ὀρύω, ὡς ὀλλω ὀλύω·
ὀρούω κατ' ἐπένθεσιν:

54. Ἐκπεσσον, δεύτερος ἀόριστος· πετώ πεταίω παράγω-
γον, ὡς λιῶ λιλαιῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ πταίω. παρα δὲ τὸ πετώ
τὸ προπετής ὁ σφόδρα πίπτων. ὁ μέλλων πετήσω, ὁ ἀόριστος
ἐπέτησα, ὁ δεύτερος ἔπετον (allenfalls ἔπεσον), ὡς ὠλίσθησα
ὠλισθον, καὶ τροπὴ ἔπεσον:

55. Εἰλήλουθας· ἐλήλυθας, καὶ Βοιώτιον ἐλήλουθα, εἴτα
ἐπενθέσει τοῦ ι:

56. Ζωρότερον, ἀκρατέστερον ἢ ταχύτερον:

57. Ἠκέστας, ἀκεντήτους, ἀδαμάτους:

τεχνικός noch einmal zu machen ist, soll diese dann etwas abschließendes bringen, so bedarf es der wiederholten eindringlichsten prüfung und sichtung nicht nur des gedruckten, sondern auch des hsl. materials.

Von diesem gesichtspunkt aus wird es begreiflich erscheinen, wenn ich auf grund einer genauen collation des Darmstadinus 2773 die von Sturz so rücksichtslos auseinandergerissenen stücke zusammenstelle, damit man für die prüfung der echtheit das material bequem beisammen habe. diese nachvergleichung hat ergeben, daß Werfer im ganzen höchst sorgfältig den sehr schwer lesbaren cod. x abgeschrieben hat, ein lob das bekanntlich nicht vielen von denjenigen zukommt, welche damals griechische hss. behandelt haben.

1. Ἀβάκησαν, ἡγνόνησαν. καθίσταται δὲ ὁ σχηματισμὸς οὕτως· ἔστι τὸ ῥῆμα φῶ τὸ λέγω· παράγωγον φάω καὶ τροπῇ βάζω· ὁ μέλλων βάξω, ὁ παρακείμενος βέβαχα, ὁ παθητικός βέβαχμαι, βέβακται. βακτός ὡς πρακτός καὶ ἀκτός ρεκτός· καὶ ἄβακτος ὡς ἄπρακτος. ὡς περ οὖν ἀπὸ τοῦ ἄπρακτος ἀπρακτῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἄβακτος ἀβακτῶ, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἄβλεπτος ἀβλεπτῶ καὶ ἄπεπτος ἀπεπτῶ καὶ ἀλεπτος ἀλεπτῶ καὶ ἄλλα μυρία. ἀβακτῶ οὖν καὶ κατ' ἔνδειαν ἀβακῶ, ὅθεν ἄβακας καὶ ἀβακήμονας καλοῦσι τοὺς ἀπαιδεύτους. ὅτι δὲ τὸ ἀβάκησαν σημαίνει το ἡγνόνησαν, ἢ ἀντιδιαστολὴ παρίστησιν· «οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷ᾽ ἀνέγνω» (Hom. δ 249 f.):

2. Ἀγοστός, ἀγκών, ὡς περιάγεται ἡ χεὶρ καὶ κόμπηται. τινὲς δὲ κόλπον, ἢ τὸ ἔνδον. γίνεται οὕτως· ἀγῶ ἀγέσω ἀγεστός ῥηματικὸν καὶ ἀγοστός ὡς τελεστός:

3. Ἀδινόν (ἀδινόν cod.), λεπτόν· καταχρηστικῶς δὲ πυκνόν:

4. Ἀδευκές, ἄδηλον, ἀφανές, ἀμορφον. δέκω τὸ ἐπιμελῶς βλέπω, καὶ ἐπιτηρῶ. καὶ ὡς ἐκ τοῦ πρέπω ἀπρεπής, εἰβω ἀσεβής, οὕτως ἐκ τοῦ δέκω ἀδεκής, καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ὑ ἀδευκής. σημαίνει δὲ τὸ μὴ ὁρώμενον, ἢ τὸ δι' εὐτέλειαν καὶ δυσμορφίαν παρορώμενον:

5. Ἄητον, τὸ μέγα καὶ πολυσχημάτιστον, οὕτως· ἐῷ τὸ πληρῶ, ἔημι ἔσω· ἔτον (so) τὸ πλήρες καὶ μέγα, καὶ κατὰ ἔκτασιν ἦτον (so), καὶ τὸ ᾧ πρόσκειται, σημαῖνον τὸ μέγα καὶ ἀχανές πέλαγος. τινὲς δὲ οὕτως· ἄητον (so) ἀντὶ τοῦ ὠρμητο· «δίχα δέ σφι θυμὸς ἄητον» (το) (-ο) (Hom. Φ 386), ὅθεν καὶ ἀήτης ὁ ἀνεμος ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω:

6. Αἶσθων, ἐκπνέων. οἱ δὲ μὴ αἰσθανόμενος, ἢ αἰστούμενος καὶ ἀφανιζόμενος, ὁ μάλλον ἐγγίζει. καὶ σχηματίζεται οὕτως· εἶδω εἶσω εἶκα εἶμαι εἶσται ἰστός ὁ ὁρατός, αἶστος ὁ ἀόρατος καὶ αἶστω, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ αἶσθω, μεταβαλόντος τοῦ τόνου διὰ τὸ μὴ ἐγνῶσθαι τὸν σχηματισμόν:

7. Αἶσυητήρ· οἱ μὲν τὸν κεινημένον καὶ ἐντρεχῆ, παρὰ τὸ σεῦω συῶ συήσω συητήρ. οἱ δὲ τὸν νέον· ἴσως καὶ τὸν αἶσιον καὶ κόσμιον περὶ τὴν αἶσαν:

8. Ἀπινύσσειν, ἀσυνέτως εἶχειν (so hat die hs.)
 9. Ἀλός ὕδνης· οἱ μὲν τῆς ἐν ἀλὶ τεθραμμένης, παρὰ τὸ
 ἰζω (am tande ἔδω)· οἱ δὲ τῆς τοῦ ἀλὸς ἐμπείρου, παρὰ τὸ εἰδέναι
 ἰδνῆ· καὶ ὕδνη· οἱ δὲ παρὰ (so hat die hs.) τὸ σέεσθαι ἢ δονεῖσθαι·
 10. Ἀνέεργε· εἶργω τὸ θέμα, καὶ ὁ παρατατικὸς εἶργον
 εἶργες εἶργε, καὶ κατὰ διαίρεσιν ἔεργε καὶ ἀνέεργε·
 11. Ἀμολγῶ· οἱ μὲν μεσονυκτίῳ, οἱ δὲ ἐσπέρας, οἱ δὲ πρωΐ,
 οἱ δὲ μεσημβρίας, οἱ πλείους δὲ τὸν καιρὸν σημαίνεσθαι βούλονται,
 καθ' ὃν ἀμέλγεται τὰ βοσκήματα·
 12. Ἀμνιον, ἀγγεῖον, ὧ ὑποδέχονται τοῦ ἱερείου τὸ αἷμα,
 αἰμνιον καὶ ἄμνιον·
 13. Ἀνόπαια· οἱ μὲν ἀφανῇ, τινὲς δὲ τὸ ἄνω φέρεσθαι.
 Ἐμπεδοκλῆς· καρπαλίμως δὲ ἀνόπαιαν, ἐπὶ τοῦ πυρός. οἱ δὲ ἀνά
 τὴν ὀπήν· τὴν γὰρ κάπνην ὀπήν καλοῦσιν· οἱ δὲ γένος ὀρνίθων
 οὕτω καλουμένων· οἱ δὲ πᾶν ὄρνεον οὕτω λέγεσθαι παρὰ τὸ δια-
 τρίβειν ἐν ταῖς ὀπαῖς·
 14. Αὐέρυσαν, ἄνω εἴλκυσαν, καὶ ἐπὶ τῶν ἱερείων καὶ ἐπὶ
 τοῦ τόξου καὶ ἐφ' (ὕφ' cod.) ὄτουοῦν·
 15. Ἀφήτωρ, ἐπίθετόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. καὶ οἱ μὲν ἀπὸ
 τῆς ἀφέσεως τῶν βελῶν· ἀφήμι ἀφήσω ἀφητήρ καὶ ἀφήτωρ· οἱ
 δὲ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ πᾶσι φατίζουσιν, ὃ ἐστὶ μαντεύεσθαι·
 16. Ἀπεσκοράκιζεν, ὕβριζεν, ἐξέρριπτεν ἢ ἐχλεύαζεν, εἰς
 ἐρημίαν ἐπεμπεν· ἀπὸ τοῦ κόραξ κόρακος κορακίζω καὶ ἀποκορα-
 κίζω. σημαίνει δὲ τὸ καταλιμπάνω. λέγουσι γάρ τινες ὅτι ἐδόθη
 χρησμὸς τισὶ παρακαθημένοις πόλει, ἥνικα ἴδοιεν λευκοὺς κόρακας,
 λύειν τὴν πολιορκίαν. αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἐν τῇ πόλει καὶ κονίᾳ
 λευκάναντες κόρακας ἀφῆκαν πέτεσθαι. καὶ οὕτως οἱ πολέμιοι
 τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ μαντευθὲν ὑποτοπόσαντες εἶναι ἀναστρέφειν
 ἔγνωσαν·
 17. Ἀμωσγέπως, ὀπωσδήποτε·
 18. Ἀμόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους·
 19. Ἀπούρας· ἀπουρίζω, ὁ μέλλων ἀπουρίσω, ἀπουρίσας
 καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἰ καὶ ῥ ἀπούρας·
 20. Ἄρσαντες, ἀπὸ τοῦ ἄρω ἄρῳ ἄρσω παρενθέσει τοῦ ῥ
 Αἰλικῶς. ἢ μετοχὴ ἄρσας·
 21. Ἀγηγέραται· ἀγείρω ἀγερῶ ἤγερκα καὶ ἀγήτερκα·
 ὁ παθητικὸς Ἀττικὸς ἀγήγερμαι ἀγήγερται καὶ ἐπενθέσει τοῦ α
 ἀτηγέραται·
 22. Ἄωρτο· αἰωρῶ αἰωρήσω ἠώρηκα ἠώρημαι ἠωρήμην
 ἠώρητο καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἠ ἠωρτο, εἴτα Δωρικῶς ἄωρτο·
 23. Ἄλτο· ἄλλομαι ἤλα ἠλάμην ἤλατο·
 24. Ἀμπεπαλῶν· πάλλω παλῶ ἔπηλα ἔπαλον παλῶν ὡς
 το ἔμαθον ἔπαθον μαθῶν παθῶν, εἴτα μετὰ προθέσεως κατὰ
 συγκοπὴν καὶ ἀναδίπλωσιν·
 25. Ἀφίκηαι, μέσος δεύτερος ἀόριστος Ἰωνικὸς ὑποτακτι-
 κός· ἴκω, ὅθεν τὸ ἰκάνω ἰκνῶ ἰκνοῦμαι ἀφικνοῦμαι· ὁ δεύτερος
 ἀόριστος ἴκον (so), ὁ μέσος ἰκόμην, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἀφίκωμαι,

εάν ἀφίκηται, εἴτα ὑποστολῇ Ἰωνικῇ τοῦ τ ἀφίκηται ὡς πύθηται
λάβηται δείξῃται:

26. Ἀγήοχα, παρακείμενος ἔχων πάθος καὶ διάλεκτον
Ἀτθίδα· ἄγω ἄξω ἤχα καὶ μετὰ τῆς (τὴν cod.) σύν μὲν τὸ ξυνῆχα
παρὰ Ξενοφῶντι ἀντὶ τοῦ συνήγαγον, καὶ προσθήκη δὲ Ἀττικῇ
τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν γραμμάτων δύο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἐπεὶ
φιλεῖ ὁ τοιοῦτος τὴν τρίτην ἔχειν βραχεῖαν, ἀγήοχα:

27. Βλεμμεαίνει, θυμοῦται, γαβριᾶ· ἀπὸ τῆς φλεβός φλε-
βεαίνει ἥτοι ἀναρρώννυται καὶ προθυμεῖται· εἴτα τῶν στοιχείων
γίνεται μετάληψις. ἐντεῦθεν καὶ τὸ νωθρόν ἀφλεβός λέγεται, ὡς
ἄσφυγμον καὶ ἀκίνητον κατὰ ἡμιθνήτας:

28. Βιώτω, ἀπὸ τοῦ βιώ· τὸ προστακτικὸν βιούτω, ὅπερ οἱ
Δωριεῖς βιώτω ἐποίησαν:

29. Βεβόληατο, παθητικὸς ὑπερσυντέλικος· βολῶ βολήσω
βεβόληκα βεβόλημαι ἐβεβόλημην ἐβεβόλητο καὶ Ἰωνικῶς ἐβεβο-
λέατο, εἴτα ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ἥ:

30. Βῆ· βίβημι βήσω ὡς ἴστημι στήσω· ὁ δεῦτερος ἀόριστος
Ἰωνικὸς βῆ ὡς τὸ στή καὶ φῆ:

31. Γλήνεα, τὰς πεπλανημένας (πεπλασμένας cod. Sturz)·
γλήνη δὲ ὁ ὀφθαλμὸς ἡ ἡ πρόσοψις:

32. Γέντο· ἐλῶ ἐλόμην Ἰωνικῶς, ἔλου ἔλετο καὶ συγκοπῇ
ἔλτο ὡς ἤλατο ἄλτο· καὶ ἐπεὶ οἱ Δωριεῖς, ὅτε ἐπιφέρεται τῷ λ τὸ
τ ἢ τὸ θ, μεταβάλλουσιν εἰς τὸ ν τὸ λ — «ἦνθόν τοι βούται»
<Theokr. eid. 1, 80> —, τὸ ἔλτο ἔντο ἐγένετο Δωρικῶς, εἴτα κατ'
ἐπένθεσιν τοῦ γ, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἔντο ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσαν
<Hom. A 469>, γέντο:

33. Δενδίλλων, ἐννεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς κατὰ τὴν ἀνα-
στροφὴν:

34. Δέροτρον, τὸ δέρμα:

35. Ἐδδεια· ἐπένθεσις γίνεται:

36. Δέδοικα, μέσος παρακείμενος· δέδοιδα ὥφειλεν εἶναι,
ἀλλὰ διὰ τὴν εὐφωνίαν δέδοικα ὡς κέκλοφα· κέκλοπα γὰρ ὥφει-
λεν· ἀλλὰ προὔτιμήθησαν τῶν μέσων οἱ παρακείμενοι:

37. Δειδέχεται, ἀπὸ τοῦ δέδεκται· Ἰωνικῶς δεδέκαται
ὥφειλεν, ἀλλὰ δι' εὐφωνίαν τροπὴ γίνεται τοῦ κ, <ὡς> ἐν τῷ
τετύφαται τοῦ π:

38. Ἐδήδοκα, ἀπὸ τοῦ ἡδοκον (so) κατὰ ἀναδιπλασιασμόν:

39. Ἐξέσσυτο, ἀπὸ τοῦ σεύω· «ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο
φαιδίμος Ἐκτωρ» <Hom. H 1>:

40. Ἐρυτο, ἀπὸ τοῦ εἰρύω εἰρύω εἴρυσα εἴρυάμην, «εἰρύ-
σατο ζωστήρ τε παναίολος» <Hom. Δ 186>. ἐκ τούτου γοῦν τοῦ
εἰρύω ὁ παρατατικὸς εἰρύετο, ὅς ἐν συναλοιφῇ καὶ ἐνδεία τοῦ ι
ἔρυτο. δυνατόν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς μι σχηματίζειν αὐτό· εἰρύω
εἴρυμι, τὸ παθητικὸν εἴρυμαι εἰρύμην:

41. Ἐπενήνοθε, ἀπὸ τοῦ θέω, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔθω,
ἐνέθω· ὁ μέσος παρακείμενος ἐνήθα καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν
ἐνήνοθα:

42. Ἐρηρέδαται· ἐρείδω ἐρείσω ἥρεικα ὁ κοῖνος παρακείμενος· ὁ Ἀττικὸς ἐρήρικα ἐρήρισμαι ἐρήρισται, καὶ Ἰωνικῶς ἐρηρί-
 καταται ὡφειλε<ν>· ἀλλὰ διὰ τὸ πάθος τοῦ ε̄ πρὸς τὸ δ̄, καὶ ἄλλως
 ὅτι τοῦ ἱενεστῶτος ἦν, τροπὴ γίνεται τοῦ ε̄ πρὸς τὸ δ̄ καὶ τοῦ ῑ
 δι' εὐφωνίαν πρὸς τὸ ε̄:

43. Ἐρράδαται· ῥάζω ῥάσω ἔρρακα, ὡς τὸ μιάζω μιάσω
 μεμίακα, πιάζω πιάσω πεπίακα, κεκοπίακα, τέτακα, ἱλακα, πεπέ-
 τακα, ἀπὸ τοῦ κοπιάζω τάζω ἱλάζω πετάζω (so hat die hs. deut-
 lich, nicht πετάσω)· ὁ μέσος ἔρραδα διὰ τὸ ζ̄· ἔρραμαι ὁ παθη-
 τικός· τὸ τρίτον ἔρρασται καὶ ἱακῶς ἐρράδαται:

44. Εἰδῶς, ἀπὸ τοῦ εἰδηκῶς, ὡς ἐστῶς ἀπὸ τοῦ ἐστηκῶς·
 οὕτω καὶ τὸ κεχαρηότες (so hat die hs. fol. 86^r oben ganz deut-
 lich) καὶ τετιηότες (τετιότες cod.) κατὰ συγκοπὴν· χαρῶ τιῶ
 κεχάρηκα τετήκα κεχαρηκῶς τετηκῶς καὶ ἀποβολὴ τοῦ κ̄ κεχα-
 ρηῶς καὶ τετηῶς (τετιῶς cod.):

45. Ἐψνοχόει· τὸ θέμα οἶνοχοῶ (so)· ψνοχόουν καὶ
 ἐψνοχόουν:

46. Ἐσκατο (ἔσκατο cod.)· ἔω ἔσω, ὅθεν τὸ ἔσμα καὶ τὸ
 ἀμφίεσμα καὶ ἔσθος καὶ ἐσθής, τραπέντος τοῦ πνεύματος διὰ τὸ θ̄.
 ὁ μέσος ἀόριστος ἐκάμην· ἔσκατο ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον:

47. Ἐμμορε (oder ἔμμορα): über dem worte steht das zeichen
 ☞, wodurch auf den rand verwiesen wird, wo das gleiche zeichen
 und ζήτει steht.

48. Ἐοργε (oder ἔοργα) (darüber steht das zeichen :, wo-
 durch wohl auch auf den rand verwiesen werden soll, der aber kein
 entsprechendes zeichen bietet). dann folgt ἔρρεχα ἔργω ἔοργα
 (über ἔρρεχα scheint ebenfalls das zeichen : zu stehen; nach ἔοργα
 steht nicht, wie nach den übrigen artikeln :, sondern ein punkt
 oben).

49. Ἐγρήγορθα, ἀπὸ τοῦ ἐγρήγορα πλεονασμῷ:

50. Ἐπλευ· ἐπελόμην ἐπέλου καὶ Δωρικῶς ἔπλευ:

51. Ἐλπεαι ὡς πέλεαι Ἰωνικῶς: (über πέλεαι wird durch :
 auf den rand verwiesen, wo dasselbe zeichen und κέλεαι : steht).

52. Ἐσσο (ἔσσο cod.), ἐνεδέδusco· ἔω ἔσω ἦκα· ἔμαι ἔμην
 ὑπερσυντέλικος· ἔσο καὶ διπλασμῷ ἔσσο:

53. Ἐπώρουσα· ὄρω (oder ὀρῶ) ὀρύω, ὡς ὄλλω ὀλύω·
 ὀρούω κατ' ἐπένθεσιν:

54. Ἐκπεσσον, δεύτερος ἀόριστος· πετῶ πεταίω παράγω-
 γον, ὡς λιλῶ λιλαίω, καὶ ἐν συγκοπῇ πταίω. παρὰ δὲ τὸ πετῶ
 τὸ προπετής ὁ σφόδρα πίπτων. ὁ μέλλων πετήσω, ὁ ἀόριστος
 ἐπέτησα, ὁ δεύτερος ἔπετον (allenfalls ἔπεσον), ὡς ὠλίσθησα
 ὠλισθον, καὶ τροπὴ ἔπεσσον:

55. Εἰλήλουθας· ἐλήλυθας, καὶ Βοιωτίον ἐλήλουθα, εἴτα
 ἐπενθέσει τοῦ ῑ:

56. Ζωρότερον, ἀκρατέστερον ἢ ταχύτερον:

57. Ἠκέστας, ἀκεντήτους, ἀδαμάστους:

58. Ημιν, ἀποβόλτων, ἡ τὴν τέλει, ἀπὸ τοῦ
ἐναιός:
59. Ἐπεὶ, ἡ τὴν ἐπὶ, καὶ τὴν ἐπὶ
60. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
61. Ἡμῶν, ἐπὶ, ὁ δευτέρος ἀπὸ τοῦ
62. Ἡμῶν, ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
63. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
64. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
65. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
66. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
67. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
68. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
69. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
70. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
71. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
72. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
73. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
74. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
75. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
76. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
77. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
78. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
79. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
80. Ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ

58. Ἦνιν, ἀπειρόζυγον, ἢ τὴν τελείαν, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὁ ἐνιαυτός:
59. Ἐγερθεν, ἡγέρθησαν, κατὰ συγκοπὴν:
60. Ἡρήριστο, ἀπὸ τοῦ ἄρω ἄρῳ ἀρίζω ἀρίσω:
61. Ἡνίπαπεν· ἐνίπτω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦνιπον· διπλασιασμός ἡνίπαπε<ν>, ὡς ἡγαγεν, ἡκαχεν:
62. Ἠλήλουθμεν, ἐληλύθαμεν, συγκοπὴ καὶ ἐπένθεσις καὶ ἔκτασις τοῦ κατ' ἀρχὴν εἰς ἡ:
63. Ἡκαχεν· ἄχω τὸ λυποῦμαι, ὅθεν τὸ ἄχος· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦχον καὶ ἡκαχον, ὡς ἡγαγον καὶ ἡραρον:
64. Ἡστο· ἔω ἔημι ἔεμαι ἡμαι κάθημαι· ἡμην παρατατικός· ἦτο, ἦστο κατὰ πλεονασμόν· ἢ ἀπὸ ἔζω:
65. Θέμωσε, ἡμέλησε, ἢ ἡγγίσε, ἢ μᾶλλον ἔοικε:
66. Ἰξαλον (Ἰξαλον cod.), τὸν τέλειον, ἀπὸ τοῦ ἰκέσθαι καὶ ἄλλεσθαι, ἢ ἐνιαύσιον, ἢ τριετή, ἢ τομίαν:
67. Ἰόεντα σίδηρον, ἀπὸ τοῦ ἰοῦσθαι, ἢ τὸν εἰς ἀκίδα τετυπωμένον:
68. Ἰδμεν (am rande), ἴσμεν Δωρικῶς, ὡς ὁδμή ἢ ὁσμή:
69. Ἰψαο· ἰάπτω ἱαψάμην ἰάψω ἱάσατο καὶ ὑφαιρέσει τοῦ αἰ καὶ τοῦ τ ἴψαο:
70. Κεκαφηότα, ἐκπεπνευκότα. καπῶ τὸ πνέω, ἔνθεν καπνώδης ἢ πυρρώδης πνοή, καὶ κῆπος ὁ περιπνεόμενος τόπος· καπήσω κεκάπηκα κεκαπηκώς· Ἰωνικῶς κεκαπηότα, ὡς κεχαρηότα καὶ τροπῇ:
71. Κέλεαι, Ἰωνικῶς:
72. Κεκάδοντο (so hat die hs., nichts anderes)· χάζω κέχακα κέχαδα, ὡς χέζω κέχοδα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον ἔκαδον, καὶ διπλασιασμός ἐκέκαδον· ὁ μέσος ἐκεκαδόμην, ἐκεκάδοντο:
73. Κέχανδα· χάζω· ὁ μέσος παρακείμενος (so hat die hs. mit dem üblichen compendium) κέχανδα (κεχάνδα cod.) ἐπενθέσει τοῦ ν· ὅθεν τὸ «κεχανδότα πολλὰ [τε] καὶ ἐσθλά» <Hom. δ 96>:
74. Λαισῆια, ἀσπιδίσκια, ἢ πάντα τὰ σκεπαστήρια, διὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ φέρεσθαι:
75. Λέλογχα· λήχω λέληχα· τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ὁ λέλοχα, εἰς τύπον τοῦ κέκλοφα, καὶ ἐπενθέσει τοῦ γ, ὡς τὸ ἐνχος ἔγχος (am rande steht: ἐνέχεται γάρ):
76. Μάσταξ, τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι:
77. Μολοβρός, ἢ τὸν ἀδδηφάγον, τὸν εἰς βορὰν προθύμως μολίσκοντα, ἢ τὸν μονοφάγον, ἢ τὸν πτωχὸν καὶ ὑπηρέτη μὴ χρώμενον, ἀλλ' αὐτομολοῦντα ἐπὶ τὴν βορὰν:
78. Μέμηλεν, ἀπὸ τοῦ μελῶ (μόλῳ cod.), ὅθεν καὶ τὸ μέλει· μολήσω μεμόληκα μέμολα, καὶ μέμηλα κατὰ τροπὴν τοῦ ὁ εἰς ἡ, ὡς ἐτέρωθι τοῦ ἡ εἰς ὁ:
79. Μέμασαν· μεμῶ μέμακα ἐμεμάκειν ἐμεμάκεισαν ἐμέμασαν:
80. Νέαται· νῶ τὸ ὀγκῶ (l. οἰκῶ) νήσω, ὅθεν νηός καὶ ναός· νένηκα νένηται, καὶ Ἰωνικὸς (so, nicht Ἰωνικῶς, hat die hs.) γενέεται, καὶ ἄρσει τῆς ἀναδιπλάσεως νέεται:

81. Ὅρσσο· ὄρω ὀρῶ· οἱ Αἰολεῖς θέλοντες βαρύναι (παρῶναι cod.) φασιν ὄρσσω, ὡς ἐπὶ (ἐπὶ ist aus ἀπὶ corrigiert) τοῦ κέρω κέρσσω, ὅθεν ὁ ἀκερσοκόμης:

82. Ὅρώρει· ὄρω ὀρῶ ὠρα· μέσος παρακείμενος διπλαιοσμός ὄρωρα· ὁ ὑπερσυντέλικος ὀρώρειν:

83. Ὅγκιον, ἡ σιδηροθήκη, παρὰ τὸν ὄγκον:

84. Πηγόν· εὐτραφές, πεπυκνωμένον:

85. Πεπίθοιμεν (so)· πίθω, ὅθεν τὸ πιθανός, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴκω ἱκανός· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐπιθον, ἐπιθόμην, πιθοίμην, πεπιθοίμην κατὰ ἀναδίπλωσιν:

86. Πεπτηυῖαι, πεσοῦσαι (so hat die hs., nicht πεπτηυῖα, πεποῦσα, das lemma bezieht sich wohl auf Hom. γ 52)· πετῶ πεπέτηκα πέπτηκα, ὅθεν τὸ πέπτωκα· πεπτηκώς, ὡς ἐστηκώς, καὶ ἀφαιρέσει πεπτηώς πεπτηυῖα, ὡς ἐστηκυῖα, μεμαυῖα:

87. Πέπτωκα ἄλλως· πετῶ πετώσω πεπέτωκα, καὶ πέπτωκα· ἢ ποτῶ ποτήσω πεπότηκα πέπτωκα:

88. Πέφαται, πεφόνευται. φῶ φάζω καὶ σφάζω φάσω πέφασμαι πέφασται, πέφαται καθ' ὑφαίρεσιν:

89. Πέπονθα· πήθω πήσω ἔπαθον· πέποθα παρακείμενος μέσος καὶ πέπονθα:

90. Πεφυζότες, λελιγμότες, ἀπὸ τοῦ φυζῶ καὶ λιχμῶ, λελιχηκότες πεφυζηκότες, εἴτα κατὰ συγκρότησιν:

91. Παρμέμβλωκα· μένω μενῶ μεμένηκα (so)· μεμέμβληκα (so), ὡς ἔρρηγα ἔρρωγα· ἢ ἀπὸ τοῦ μολῶ μεμόληκα μέμολκα· ὑπερθέσει τοῦ λ μέμλοκα, εἴτα τροπῇ τοῦ ὀ εἰς ὠ μέγα καὶ [κατὰ] κατ' ἐπένθεσιν τοῦ β μέμβλωκα:

92. Πόρκις (so), τῆς ἐπιδωρατίδος ὁ δακτύλιος:

93. Στίβη, τὸ ἐκ τῆς πάχνης πάχος, ἐκ τοῦ ἐναντίου κληθὲν τοῦ στίβειν· δυσκίνητα γὰρ ποιεῖ τὰ μέλη:

94. Στεῦται· στέγω, καὶ κατὰ παραγωγὴν στέω στέομαι στέῃ στέεται, συναιρέσει στεῦται:

95. Σῶκος, ἐπίθετον Ἑρμοῦ, κάοικος, ὁ τοὺς οἴκους σώζων· ἢ ἀπὸ τοῦ σέσωκα σωκῶ σῶκος:

96. Τήθεα, τὰ ὄστρεα, τὰ παρὰ τὴν θίνα ἔρριμμένα:

97. Τεῦχε· ἀναύξητον· οἱ γὰρ Ἴωνες οὔτε τὴν χρονικὴν οὔτε τὴν συλλαβικὴν ποιοῦσιν αὔξην, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρχονται ἐπὶ τε ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ καὶ ἀορίστου καὶ μέλλοντος:

98. Ταφών· θήπω ἔθαπον θαπών, εἴτα καθ' ὑπαλλαγὴν τῶν στοιχείων εἰς τὰ ἀντίστοιχα ταφών:

99. Τετύκοντο· τεύχω ἔτυχον ἔτυκον, καὶ κατὰ ἀναδιπλωσμοὺς ἐτέτυκον ἐτετυκόμην:

100. Τεθναίη· θνῶ τεθνῶ τέθνημι τεθνάς:

101. Ὑπεμνήμυκα· ἡμύω ἡμύσω· «τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος» (Hom. B 373. Δ 290). ἡμυκα, ἀναδιπλωσμοὺς ἐμήμυκα, ἐμήμνυκα πλεονασμῷ, σημαίνει δὲ τὸ ἐστύγνασε καὶ κατηνέχθη:

102. Χώσεται, χολώσεται, καὶ κατὰ συγκοπὴν· ἢ ἀπὸ τοῦ
χώομαι χωόσομαι χώσομαι:

103. Ὡρεσι, γυναιξί· ἀπὸ τοῦ ὀαρίζειν ἤτοι ὀμιλεῖν· ἢ ἀπὸ
τοῦ συναρηρεῖν, ἐνθεν καὶ ξυνωρίς, παρὰ τὸ συνηρμόσθαι:

104. Ὡλέναι, (am rande steht κυρίως) αἱ χεῖρες, ἀπὸ ὀλοῦ-
σθαι καὶ πληροῦσθαι ἐνεργημάτων αἰεί:

105. Τετρήχει· ταράσσω ταράζω τετάραχα τέτραχα τέτρηχα
Ἰωνικῶς, ἐτετρήχει:

106. Τέτληκα· ταλῶ ταλάσσω, ἐξ οὗ ταλάσια ἔργα ταῖς γυναι-
ξιν οἰκεῖα, τὰ ἀπὸ τῆς ἐρέας καὶ τῶν τοιούτων· τετάλακα τέτλακα,
καὶ Ἰωνικὴ ἐπέκτασις τέτληκα:

107. Τεταγών· τάζω τὸ λαμβάνω, ἔταγον, διπλασιασμός
τέταγον, τεταγών:

108. Ἐαδότα (ἐαδότα cod.)· ἥδω τὸ ἡδονὴν ἐμποιῶ καὶ
ἀρέσκω· ὁ μέλλων ἦσω· ἦκα· ἦδα μέσος· κατὰ διαίρεσιν ἔαδα
ἐαδῶς ἐαδότα (so):

109. Καραδοκεῖν, τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιζητεῖν
καὶ ἐπιτηρεῖν ὅποι χωρῇσει (χωρήσει cod.)· παρὰ τὸ κάρα καὶ τὸ
δοκῶ τὸ ἐπιτηρῶ:

110. Κομιδὴ, συναγωγὴ, ἐπιμέλεια, ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν
συγκομιδῆς. ἀπὸ οὖν τοῦ κομιδὴ ὀνόματος γίνεται κομιδὴ ἐπίρρημα:

111. Κωμάσθαι, κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κοιμωμένοις βαδίζειν.
ἔστιν οὖν κῶμος ὁ καιρὸς ὁ ἀπὸ δείπνων πρὸς ὕπνον καλῶν. ἐκ
τούτου καὶ τὸ κωμάζειν τὸ ἐπὶ ὕπνον βαδίζειν. τὸ δὲ κῶμος ἀπὸ
τοῦ κοιμῶμαι, ἐξ οὗ καὶ κῶμη τὸ χωρίον, ἢ κοιμητηρία καὶ ἀνά-
παυσις τῶν ζώων:

112. Καρυκεύουσα, ἡδύνουσα (so hat die hs.)· καρύκη γὰρ
βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἐδεσμάτων συνεστηκός:

113. Κατεκλήλησε, κατεπράυνε, κατέθελε. κληθμός λέ-
γεται ἢ τῆς ἀκοῆς θέλξις (über diesem worte steht in der hs. τέρ-
ψις)· εἴρηται ἀπὸ χαληθυμός τις ὢν, καὶ συγκοπῇ χαληθυμός, καὶ
τροπῇ κληθυμός. τὸ δὲ κηλῶ παρὰ τὸ χῶ τὸ χαλῶ, ὁ μέλλων
χῆσω, καὶ ἐξ αὐτοῦ χηλῶ καὶ κηλῶ:

114. Κιγκλίδες, τῶν ἐν δικαστηρίοις θυρῶν. καὶ κιγκλίζειν
(so hat die hs. deutlich) τὸ κινεῖν καὶ πειράζειν. καὶ κίγκλος ὄρνις
τις, πυκνῶς τὸ οὐράδιον κείουσα, διὰ τοῦτο καὶ κεισοπυγίς ὀνο-
μάζεται. κιγκλὶς οὖν, οἷονεὶ κυκλὶς οὖσα, παρὰ τοὺς γινομένους
κύκλους κειομένης αὐτῆς:

115. Καταπροέσθαι· προΐημι· ὁ παθητικὸς παρακείμενος
ἔμαι, ὁ ἀόριστος ἔθην· ὁ μέσος ἔμην, τὸ ἀπαρέμφατον ἔσθαι καὶ
προέσθαι:

С

116. Καρδαμύττειν (so), σημαίνει τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα
κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν, ἀπὸ τοῦ καρδάμου, ὃ ἂν τις προσ-
ενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει:

117. Ὀνῶ, σημαίνει τέσσαρα· ὄνῶ τὸ μέμφομαι· «νῦν δέ σευ
ὠννοάμην (ὀννοάμην cod.) πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες» <Hom.

p 173>, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ὄνῳ τὸ ἀποκαύω, συζυγίας δευτέρας τῶν αὐτῶν. «αὐτὰρ (ἀτὰρ cod.) Ἀχιλλεὺς οἶος τῆς (so) ἀρετῆς ἀπονήσεται» (Hom. Λ 761 f.). ὄνῳ τὸ ὠφελῶ (ὀφελῶ cod.). καὶ ὦνῳ, ὅπερ ὦνούμαι γράφεται:

Nach diesem artikel folgt in der hs. noch folgendes: μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευδάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰ (am rande λν' = Λουκιανός) ἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς ἦν καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν (so) καὶ Ἡρόδοτος: sodann a linea: ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ κρημνοὺς προήειμεν διὰ τινος ἀκανθώδους καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ usw. bis herunter fol. 87^r. auf fol. 87^v steht von neuerer hand: περὶ τοῦ θανάτου τοῦ σοφοκλέους, und nun folgt die bekannte geschichte über das ende des Sophokles: Σοφοκλῆς ῥάγα σταφυλῆς καταπιὼν ἀπεπνίγη εἴ καὶ ῥ' ἔζησας ἔτη: οὗτος ἀπὸ (so) ἰοφῶντος τοῦ υἱέος usw., also jedenfalls lauter dinge, die mit den cχηματισμοί in gar keinem zusammenhang stehen.

HEIDELBERG-SCHLIERBACH.

PETER EGENOLFF.

48.

ÜBER EINE STELLE DER DOLONEIA (K 204—217).

In der viel besprochenen stelle K 204 ff. scheint mir bei genauer erwägung der verschiedenen auffassungen, die Hentze in seinem anhang mit gewohnter sorgfalt zusammenstellt und beurteilt und auf die im einzelnen einzugehen ich daher für überflüssig halte, doch diejenige den vorzug zu haben, welche in v. 211 ταῦτά τε πάντα πύθοιτο καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι | ἀκκηθῆς die optative als wunschmodi betrachtet. Ribbecks von Hentze geteiltes bedenken dagegen, dasz 'ja noch ein subject fehle, ohne welches ein solcher wunsch nicht denkbar sei', ist darum unbegründet, weil der redende, obwohl sich bisher noch niemand von den Achaïern zu dem nächstlichen wagstück hat melden können, doch bestimmt annimmt, dasz dies geschehen werde. wenn die sterbende Dido eine unbestimmte und ihr trotz alledem bereits deutlich vorschwebende person mit dem bekannten verse anreden kann *exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor*, so ist wohl auch begreiflich, dasz sich Nestor den von ihm zu dem wichtigen abenteuer gewünschten, erst nur unbestimmt durch ἀνὴρ τις bezeichneten helden im verlaufe seiner rede mit immer grösserer bestimmtheit vorstellt, gleich als habe er sich schon gemeldet. was sich an die einleitende frage Nestors: ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπύθοιθ' ἔψ αὐτοῦ | θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρῶας μεγαθύμους | ἐλθεῖν; anschlieszt, kann, wie Hentze mit LLange erklärt, allerdings ein wunsch sein, aber ebenso gut eine an die directe frage zur weitem ausführung unmittelbar anknüpfende indirecte frage.